



Arrest

nr. 129 319 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Europese partner die in België verblijft.

1.2. Op 7 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 12 juni 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt

"(...)In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 13/12/2012 werd ingediend door:

Naam: Y. Voorna(a)m(en): S. G. Nationaliteit: Bulgarije Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Dobrich

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Betrokkene legt een huurovereenkomst, dd.08/03/2011 voor als bewijs van de duurzame relatie. Echter, het huurcontract vermeldt alleen de naam van de partner. Het voorgelegd contract is bijgevolg geen bewijs dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.

Er werd tevens brief bijgevoegd waar op betrokkene vermeld staat met haar huidige adres. Deze is echter recent

om de duur van 1 jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen.

Alsook werd er ook 1 foto bijgevoegd dit zonder datum, de duurzame en stabiele relatie is op basis van deze foto op onvoldoende wijze aangetoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoekster op,

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen. Wettelijke basis art. 7 § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken'.

Eerste onderdeel,

De beslissing verwijst wat het bevel betreft naar 'wettelijke basis art. 7 § 1,2°'. Er wordt niet gesteld over welke wet het gaat. Het is niet aan verzoeker om te veronderstellen over welke wet het gaat.

Er wordt bijgevolg geen wettelijke basis aangegeven.

Dit is een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Ondergeschikt, Tweede onderdeel,

Ten eerste,

Er wordt geen inhoudelijke motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft met betrekking tot het bevel geen motieven op.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Verzoekster verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat de wettelijke basis voor het bevel dient aangegeven te worden, en dat, zo deze (artikel 7) gegeven wordt nog dient gemotiveerd te worden (arrest nr. 101637 van 25 april 2013, inzake

Amri t. Belgische staat; arrest nr. 101 636 van 25 april 2013 inzake Nagesar t. Belgische staat; arrest nr. 111 352 van 30 mei 2013 inzake Talbi t. Belgische staat).

Ten tweede,

Ondergeschikt en voor de volledigheid:

Artikel 51 §2, 2de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat 'zo nodig' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De woorden 'zo nodig' bevestigen dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RW vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit:

(...)

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

~

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

(...)

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake

is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten derde,

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoekster ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers in art. 51 §2, 2de lid van het Vreemdelingenbesluit staat duidelijk in de tekst dat er 'zo nodig' een bevel wordt afgeleverd

Er dient alleszins gemotiveerd te worden zelfs wanneer het gaat om een toepassing van artikel 7 §1, 2° Vreemdelingenwet daar artikel 7 in alinea vermeld: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ... ". Er dient bijgevolg als motief minstens opgegeven te worden dat en waarom er geen meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag van toepassing is. Het is bijvoorbeeld steeds mogelijk dat betrokkene om andere redenen verblijfsrecht heeft bijvoorbeeld op basis van een norm van het EVRM (artikel 3, artikel 8 ...), op basis van de Conventie van Genève (Arrest Raad van State nr. 220.340 van 19 juli 2012; Arrest RvV nr. I 04 758 van 11 juni 2013).

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te beantwoorden dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat het legaal verblijf in België wordt verstreken.

Verzoekster betwist niet de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat het legaal verblijf verstreken is.

De bestreden beslissing wordt bijgevolg op een correcte feitenvinding gesteund en de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd.

Zij heeft geen belang bij het argument dat de wet niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Het betreft in casu artikel 7§1, 2° Vreemdelingenwet. Uit de context en de inhoud van het vermeld artikel kon af geleid worden dat het in casu om de vreemdelingenwet gaat.

Het vermelde artikel is volledig toepasselijk op de situatie van verzoekster.

Verzoekster betwist voor het overige de uitdrukkelijk vermelde de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoekster stelt dat overeenkomstig artikel 51§2, 2° Vreemdelingenbesluit bepaalt dat verwerende partij 'zo nodig' een bevel om het grondgebied te verlaten geeft en dat het bevel apart gemotiveerd moet zijn.

Verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk gemotiveerd is.

Bovendien verwijst verzoekster van de raad van State Vreemdelingenbetwistingen waarin 20 met bevel om het grondgebied en dat één motivering volstaat.

eveneens naar de rechtspraak en van de Raad voor gesteld wordt dat een bijlage te verlaten één beslissing is

Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoeksters kritiek komt erop neer dat zij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende vindt. Deze kritiek heeft betrekking op de formele motiveringsplicht en niet op de materiële motiveringsplicht. De Raad bekijkt het middel dan ook vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. In fine van de bijlage 20 wordt gesteld, *“Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7,§1,2° legaal verblijf in België verstreken.”*

2.5. Artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...).”

2.6 Verzoekster bekritiseert tevergeefs het gegeven dat niet aangeduid wordt *“in welke wet verzoekster het artikel 7 dient te zoeken”*. Het doel van de formele motiveringsplicht is een verzoekende partij een zodanig inzicht in de motieven te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. Verzoekster kan in casu niet dienstig voorhouden dat zij zich niet met alle middelen van recht kan verdedigen tegen een vermelding *“artikel 7, §1, 2°”* in de bestreden bijlage 20 daar waar ze in het tweede middel zelf de schending opwerpt van een bepaling van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat verzoekster ervan op de hoogte is dat artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt. Aangezien uit de tekst van de betrokken wetsbepaling blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt omdat de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, kan aangenomen worden dat verzoekster kennis heeft van de materiële motieven die aan de grondslag liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten zodat kan worden aangenomen dat verzoekster zich ook op dit punt met alle middelen van recht kan verdedigen. Voorts werd de feitelijke grondslag afdoend vermeld: *“legaal verblijf in België verstreken”*, motief dat niet wordt weerlegd door de verzoekster.

2.7. Met de vermelding *“artikel 7, §1, 2°”* wordt tegemoet gekomen aan het gestelde in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) waaruit een motiveringsplicht kan afgeleid worden wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten treft ten aanzien van een vreemdeling die een beslissing krijgt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt dan ook niet.

2.8. Voorts vereist de motiveringsplicht niet dat in een bevel om het grondgebied te verlaten het bestaan van meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag wordt vermeld indien deze niet voorhanden zijn.

2.9. Los van het gegeven dat een gebrek in de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten niet ipso facto aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van tevens de beslissing tot weigering van verblijf, aangezien artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel toelaat te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen en dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185), is er in casu geen motiveringsgebrek, zodat niet kan worden ingegaan op het verzoek van de verzoekende partij om de bijlage 20 in haar geheel te vernietigen om reden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een eigen wettelijke basis en een eigen motivering vereist.

2.10. Verzoekster kan voorts niet gevolgd worden waar ze verwijst naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State ter ondersteuning van haar betoog aangezien deze handelt over weliswaar gelijkaardige beslissingen als de aangevochten bijlage 20 maar beslissingen betreft die geen enkele motivering bevatten aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, wat in casu niet het geval is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt verzoekster:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7, 40 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 51 §2, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie van ten minste twee jaar of samenleving van één jaar met haar partner aanduist en dat er bijgevolg 'niet voldaan is aan de hierboven vermelde criteria'.

De beslissing zelf bevat geen enkele wettelijke bepaling in verband met de criteria waaraan als familielid van een burger van de Unie, niet zou voldaan zijn.

De beslissing ontbeert de juridische basis waarop zij beweert te steunen.

Er is geen enkele melding van artikel 40bis Vreemdelingenwet in de beslissing opgenomen.”

2.12. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de aanvraag van verklaring van inschrijving de artikelen worden bepaald die de procedure bepalen, namelijk artikelen 40bis en 42 Vreemdelingenwet. Het gaat om een procedure gezinshereniging met een echtgenoot, Europeaan (behalve een Belg).

Het feit dat die artikelen niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing doet geen afbreuk uitdrukkelijk vermelde motieven, die overeenstemmen met de inhoud van artikelen 40bis Vreemdelingenwet.

Art. 40bis. Vreemdelingenwet voorziet:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

...

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de duurzame en stabiele relatie niet wordt aangetoond, dat verzoekster onvoldoend bewijs aanbracht dat zij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betwist die vermelde motieven niet.

Een eenvoudige lezing van het determinerende motief, genomen, wordt aangegeven.

de bestreden beslissing leert dat op grond waarvan de beslissing is

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond."

2.13. De kritiek is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de weigering tot verblijf. Met verwijzing naar punt 2.3. dient de Raad vast te stellen dat verzoekster perfect weet op welke juridische grondslag de eerste bestreden beslissing zich steunt nu zij de schending van deze juridische grondslag, met name artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in het kopje van haar middel aanvoert. Ook de feitelijke grondslag wordt uitvoerig besproken nu de eerste bestreden beslissing uitlegt waarom zij de bewijzen voorgelegd door verzoekster voor het nemen van de eerste bestreden beslissing niet afdoende vindt om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met haar partner aan te tonen met de volgende motieven: *"Betrokkene legt een huurovereenkomst, dd.08/03/2011 voor als bewijs van de duurzame relatie. Echter, het huurcontract vermeldt alleen de naam van de partner. Het voorgelegd contract is bijgevolg geen bewijs dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag één jaar ononderbroken hebben samengeleefd.*

Er werd tevens brief bijgevoegd waar op betrokkene vermeld staat met haar huidige adres. Deze is echter recent om de duur van 1 jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen.

Alsook werd er ook 1 foto bijgevoegd dit zonder datum, de duurzame en stabiele relatie is op basis van deze foto op onvoldoende wijze aangetoond."

De redenering van de verwerende partij is correct en dient als hernomen te worden beschouwd.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN